~~не~~ниче на черду братия на наследници на бащиния и могъ: прикаскитѣ ги представят всякога почти несправедливи и завистници кѣм по-младите братя.

"Цѣлъ редъ прикаски има които преследват травянето и необичайното на мащиха и кѣм заварници и какъвто на ~~[illegible]~~ и ~~[illegible]~~ на злинка и зловредна привързаност кѣм своите сѫщи дъщеря. Типа на мащиха в прикаскитѣ е едно отъ най характерните указания на особеностите въ патриархалния бытъ и напълно се оправдава смѣсъ старинското значение на сирачеството и чѣлного отъ свадбарскитѣ дни за честта на младата дѣвойка която отива въ чуждо за нея семейство.

Въ прикаскитѣ се срещат още немалко указания на старинския нашъ бытъ; такъ на пр. въ тѣхъ се приказва за единъ, два особени родове смъртно наказание — разкъсване отъ коне: престѫпника го вързвали за опашката на дивъ конь, и го пущали въ чисто поле, или за предния краче о два коня, които го и на часа разкъсвали. Въ нѣкои прикаски се приказва още и това, че по нѣкога вързвали тѣлото на умрѣлия да го изядат свѣровете, че по нѣкога оставяли костите въ непогребени, които, спорѣдъ последните на язическата старина, се считало за най голѣма злочестина за душата на умрѣлия.

Тѣзи нѣколко примѣра на които указахме, ясно свидѣтелствуват, че прикаскитѣ не съ празна измислица, а съ вѣрен паметникъ на народния животъ.

Значението на прикаскитѣ по отношение кѣм епоса на животинѣ. Характеристическите черти въ епоса на животинѣ съ обяснени доста вѣщо и обстоятелно отъ русския учен г. Пипина, по указанията на новите нѣмски учени и най-вече отъ Я. Грима. Ние ще приведем нѣкои уроци отъ тяхъ за тия, колкото да си съставим понятие за определения ~~[illegible]~~ на тѣзи епосъ и въ нашите български прикаски.

"Въ произхода на животинския епосъ, като отдѣлно ключе на народната поезия, се заключава въ чова сѫщото съдержание на природата, което е произвело и другите нѣй ни създания... Ако е даръ поетическиятъ колоритъ дорина